

ת"פ 13776/12/16 - יוסף אפרת, ליאת כהן נגד עיתון ישראל היום בע"מ, מר מרדכי גילת, גב' בטי דהן, מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 13776-12-16 ישראל נ' וסרמן ואח'

בפני כבוד השופט מרדכי לוי

המבקשים

1. יוסף אפרת

2. ליאת כהן

שניהם על ידי בא-כוחם עו"ד יובל זמר

נגד

המשיבים

1. עיתון ישראל היום בע"מ

על ידי בא-כוחו עו"ד עיינה נוימן

2. מר מרדכי גילת

על ידי בא-כוחו עו"ד רון דרור ועו"ד אופיר מנצ'ל

3. גב' בטי דהן

4. מדינת ישראל

על ידי עו"ד ניר ביטון, פרקליטות מחוז ת"א (פלילי)

החלטה

רקע

1. לפני **בקשה למתן צו להמצאת מסמכים** (להלן: "**הבקשה**"), לפי סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "**חסד"פ**").

2. ביום 7.12.16 הוגש כתב האישום נגד שלושה נאשמים.

נאשם 1, מר יוסף וסרמן, הורשע, על פי הודאתו בעובדותיו של כתב אישום מתוקן, במסגרת הסדר טיעון, ונגזר דינו; ואילו **נאשמים 2-3**, מר יוסי אפרת ובתו גב' ליאת כהן (להלן: "**המבקשים**"), כפרו במיוחס להם בכתב האישום, ומשפט ההוכחות בעניינם ממשיך להתברר בפניי.

3. לשני המבקשים מיוחסות **באישום הראשון והעיקרי** בכתב האישום, שהוא גם האישום הרלוונטי לעניין הבקשה, עבירה של **סחיטה באיומים שהביאה לכדי מעשה**, לפי סעיף 428 סיפא לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"), ועבירה של **קשירת קשר לביצוע פשע**, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק.

בתמצית יצוין כאן כי בעובדות הנכללות באישום הראשון בכתב האישום נטען כי המבקשים קשרו קשר לסחוט את גב' בטי דהן (להלן: "**גב' דהן**") באיומים וכי הם סחטו ממנה סכום של עשרות אלפי שקלים.

נוסף על כך, לנאשם 2 (בלבד) מיוחס גם אישום נפרד (האישום השני), שאינו רלוונטי לענייננו, ובו מיוחסות לו עבירה של שיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק, ועבירה של הטרדת עד, לפי סעיף 249 לחוק.

עמוד 1

4. במסגרת פרשת התביעה, אשר מצויה בעיצומה, העידה, בין היתר, כעדה ראשונה, **העדה המרכזית ביחס לאישום הראשון, גב' דהן** - אשר עמה נכרת, בתחילת החקירה במשטרה שהתנהלה בשעתה נגד הנאשמים, הסכם שלפיו היא **עדת מדינה**.

גב' דהן טענה, בהודעותיה שניתנו במסגרת חקירתה במשטרה ושהוגשו במשפט (נ/1) וכן בעדותה בבית המשפט, בין היתר כי היא נסחטה על ידי המבקשים, כמיוחס למבקשים בכתב האישום.

עדותה של גב' דהן בבית המשפט, הן החקירה הראשית והן החקירה הנגדית, הייתה ארוכה למדי ונפרשה על פני מספר ישיבות.

במהלך חקירתה הנגדית של גב' דהן, ביקשו המבקשים מבית המשפט להתיר להם להחליף את באת-כוחם דאז, וביום 7.3.18 נעתרתי לבקשתם כי עו"ד יובל זמר ייצגם ויחליף את הסניגורית שייצגה אותם עד אז, ולצורך כך ניתנה לסניגור שהות ללמוד את חומר החקירה, בטרם נמשכה חקירתה הנגדית של גב' דהן.

5. ביום 28.5.18 הגיש הסניגור את הבקשה, כאשר **המשיבים לבקשה** הם עיתון ישראל היום בע"מ (להלן: **"העיתון"** או **"משיב 1"**), מר מרדכי גילת (להלן גם: **"מר גילת"** או **"משיב 2"**) וגב' דהן (להלן גם **"משיבה 3"**).

במסגרת הבקשה התבקש תחילה בית המשפט על ידי ב"כ המבקשים **"להורות למשיב 1, אשר הינו עיתון יומי אשר בעת הרלוונטית למפורט בבקשה זו העסיק בשורותיו את משיב 2 כעיתונאי חוקר, להמציא לעיון ההגנה את הקלטות השיחות אותן ניהל משיב 2 עם משיבה 3 במסגרת הכנת סדרת כתבות אודות מעורבותם הלכאורית של המבקשים בהתנהלות בלתי חוקית הקשורה בהיותו של מבקש 1 בעל תפקיד בכיר בהסתדרות המורים"** (להלן: **"ההקלטות"** ו**"השיחות המוקלטות"**; **ההדגשות שבציטוט דלעיל ושבציטוטים דלהלן, הוספו ואינן במקור, אלא אם כן צוין במפורש אחרת - מ.ל.**)

בבקשה הוטעם כי **"לא ניתן להפריז בחשיבות העמדת חומרים אלה לעיון ההגנה והרלוונטיות שלהם לסוגיית אמינותה של משיבה 3 אשר עדותה הינה הראיה המרכזית, שלא לומר היחידה, כנגד המבקשים"** (פסקה 2 לבקשה).

עם זאת, בשלב מאוחר יותר **הבהיר הסניגור** כי למעשה הבקשה היא להעמיד את הקלטות לא רק לעיון ההגנה, כפי שביקש תחילה, אלא גם לעיון בית המשפט ולעיונה של המאשימה.

בקשה זו היא מושא ההחלטה דנן.

השאלה שבמחלוקת

6. **אין חולק כי לפני פתיחת החקירה במשטרה, מושא כתב האישום, נערכו השיחות המוקלטות**, בין היתר בין גב' דהן לבין מר גילת - אשר נסבו על אשר יוחס, מאוחר יותר, לנאשמים בכתב האישום.

בפועל, ההקלטות עצמן לא נמצאו, אך **תמלילי השיחות המוקלטות** (להלן: **"התמלילים"**) נשמרו בידיו של מר גילת והם **הוגשו על ידו לעיון בית המשפט**, בסוף חודש אוקטובר 2018 - בעקבות החלטתי מיום 21.10.18, שניתנה בסוף הדיון שנערך באותו יום במעמד הצדדים בנוגע לבקשה.

למעשה, **השאלה שבמחלוקת** בין הצדדים היא **האם יש להיעתר לבקשת ההגנה להעביר לצדדים את התמלילים** - כעמדת המבקשים (והמאשימה); **או שמא אין להתיר העברת התמלילים למאן דהוא, באשר מדובר, לפי הנטען, במידע חסוי שמסר מקור לעיתונאי** - כעמדתם של העיתון ושל מר גילת וכעמדת גב' דהן.

עיקרי טענות הצדדים

עיקרי טענות המבקשים

7. נוסף על האמור בבקשה, כמצוין לעיל, בתגובת המבקשים לתגובות המשיבים לבקשה, מיום 23.8.18, נטען, בין היתר, כי "נקודת המוצא בענייננו הינה כי בנסיבות העניין כלל אין מדובר בחיסיון עיתונאי, באשר זהותה של המשיבה 3 היא עדת המדינה הגב' בטי דהן ידועה וגלויה ומשכך, ובהינתן הנסיבות הייחודיות לענייננו, מתחייבת העברת התמלילים" (פסקה 4 לתגובת המבקשים).

ב"כ המבקשים הוסיף כי: "למעלה מן הצורך יטען שגם לו היה חל החיסיון העיתונאי על זהותה של המשיבה 3 הרי שעל פי המבחנים אשר הוטו בפסיקה היה דינו לסגת מפני האינטרס הציבורי שבחשיפת האמת ומפני זכותם של המבקשים להליך הוגן ולניהול הגנתם באופן המיטבי" (שם, בפסקה 5).

בהקשר זה הודגש כי החיסיון העיתונאי הינו יחסי ולא מוחלט, ועל בית המשפט לאזן בין האינטרסים המנוגדים העומדים לפניו: "אינטרס הנאשם במשפט פלילי לניהול הגנתו כאשר כל החומר בעניינו גלוי בפניו וביכולתו לכלכל את צעדיו באופן המיטבי הוכר בפסיקה כאינטרס ראשון במעלה, אשר מפניו נסוג אף אינטרס בטחון המדינה" (שם, בפסקה 11). בהקשר זה ציטט ב"כ המבקשים מתוך החלטת כב' השופטת א' פרוקצ'יה בבש"פ 4857/05 **פחימה נ' מדינת ישראל** (15.7.2005). ב"כ המבקשים הוסיף כי "נראה כי כאשר בחיסיון עיתונאי מדובר... לא ניתן להשוותו לאינטרס שבהגנה על בטחון המדינה הרי שמכוח קל וחומר מקום בו יש בחומר שחשיפתו מתבקשת בכדי לסייע לנאשם בפלילים בהגנתו מן הדין להורות על חשיפתו" (פסקה 13 לתגובת המבקשים).

אשר למקרה דנן, לטענת ב"כ המבקשים, מכיוון שהמשיבה 3 היא עדת מדינה, "מאליו ברור כי שאלת אשמתם או חפותם של המבקשים תיגזר, רובה ככולה, ממידת האמון שימצא בית המשפט הנכבד ליתן לעדותה של המשיבה 3 ומכאן כי שאלת מהימנותה והדרך בה התפתחה והתעצבה גרסתה למן הפעם הראשונה בה סיפרה אותה... הינן שאלות שבבסיסן של ההליך המתנהל כנגד המבקשים..." (שם, בפסקה 15).

עוד נטען כי ההגנה "רואה חשיבות עליונה בחשיפת זהותם של אותם 'גורמים נוספים' אשר נכחו באותן פגישות ובבירור השאלות האם הם גורמים מהסתדרות המורים? האם מדובר בעדי תביעה? אם לא, מדוע לא נחקרו?" (שם, בפסקה 24).

כמו כן, הוטעם כי "נימוק נוסף התומך בחשיפת תמלילי השיחות בין המשיבה 3 לבין המשיב 2 הינה גרסתה של המשיבה 3 באשר לתפקיד שמילא המשיב 2 בהחלטתה לפנות למשטרה... חשיפת התהליך אשר הוביל בסופו את המשיבה 3 לפנות למשטרה יש בו בכדי להשליך על מניעה, אמינותה והמשקל שניתן יהיה לתת לעדותה, אם בכלל" (שם, בפסקאות 25-26).

8. **בדין שנערך בפניו ביום 21.10.18** חזר ב"כ המבקשים על הטענות שהעלה בכתב.

אשר לגורמים הנוספים שנכחו בפגישות עם מר גילת, לטענת ב"כ המבקשים, "כל אחד מהנוכחים בפגישה הזו ויתר מכלל על החיסיון" (פרוטוקול דיון, בעמ' 1062).

ב"כ המבקשים הטעים כי במקרה דנן "החשיבות העליונה... לא רק לראות מה גב' דהן אמרה, אלא איך היא אמרה את זה ואיך התפתחה גרסתה..." (שם). בהמשך ציין ב"כ המבקשים כי "אני מזכיר את גירסת גב' דהן... שישבו איתה העיתונאים, הסבירו לה שהיא עבריינית ושותפה לדבר עבירה ושהיא חייבת ללכת למשטרה ולמסור עדות וגם סידרו לה עורך דין... יש שם דינמיקה שלמעשה מייצרים מצג כלפי גב' דהן שהוא זה שמוביל אותה להפוך לעדת מדינה" (שם, בעמ' 1063).

עוד הודגש כי, למעשה, גב' דהן לא השיבה ואינה משיבה לשאלה האם היא מסכימה לוותר על החיסיון.

ב"כ המבקשים הוסיף כי "אומרים חבריי שיש חיסיון על דברים שנאמרו אופ' דה רקורד. חיפשתי בתגובות הכתובות של חבריי הפניה לאיזושהי החלטה שיפוטית שמכירה בחסיון זה. לא ראיתי" (שם).

עיקרי טענות העיתון

9. **בתגובת מיום 10.6.18** טענה באת כוח העיתון כי יש לדחות את הבקשה.

בין היתר נטען כי חשיפת השיחות המוקלטות תוביל הן לחשיפת זהותם של מקורות והן לגילוי מידע חסוי שנמסר לעיתונאים, אשר התחייבו שלא למסור אותו.

עוד נטען כי הבקשה מתייתרת מאחר שההקלטות לא נשמרו ואינן ברשות העיתון. "עם זאת, ובשל חשיבותה העקרונית של הסוגיה הנדונה, להלן יובהר כי בנסיבות הקיימות לא קיימת כל הצדקה למתן החלטה המורה על המצאת הקלטות שיחות אלו, נוכח הפגיעה באינטרסים כבדי-משקל נוספים" (פסקה 18 לתגובת העיתון).

לעמדת העיתון, החלטה על המצאת השיחות המוקלטות תוביל בהכרח לחשיפת מקורות ולהפרת חיסיון עיתונאי מוגן. בעניין זה הפנתה ב"כ העיתון למספר פסקי דין שאליהם אתייחס להלן, בפרק הדן במסגרת הנורמטיבית: ב"ש 298/86 **ציטרין נ' בית הדין המשמעתי של לשכת עורכי הדין** פ"ד מא(2) 337 (1987) (להלן: "**עניין ציטרין**"); רע"פ 761/12 **מדינת ישראל נ' מקור ראשון המאוחד (הצופה) בע"מ** (29.11.2012) (להלן: "**עניין מקור ראשון**"); בע"ח (ת"א) 47724-01-16 **מדינת ישראל נ' חברת החדשות בע"מ ואח' (עניין מקור ראשון)** (12.9.16) (להלן: "**עניין חברת החדשות**") ורשות ערעור על החלטה זו - רע"פ 7835/16 **חברת החדשות הישראלית בע"מ נ' מדינת ישראל** (21.11.2016) (להלן: "**רע"פ חברת החדשות**").

הוטעם כי החלטה על המצאת השיחות המוקלטות תוביל בהכרח לפגיעה קשה וחסרת תקדים בעבודה העיתונאית, שכן "קבלת מידע שלא לציטוט היא אחת מאבני היסוד בעבודה העיתונאית. בדרך זו, מתאפשר לעיתונאים לקבל מידע, שאלמלא כן לא היה נמסר להם... הבסיס לקבלת מידע שלא לציטוט הוא שמירה קפדנית על כך שהמידע שנמסר תוך התחייבות שלא לפרסמו, אכן לא יפורסם" (פסקה 28 לתגובת העיתון). בעניין זה הפנתה ב"כ העיתון גם לב"ש (מחוזי ת"א) 90742/09 **חדשות 10 בע"מ נ' קצב ואח'** (18.10.2009) (להלן: "**עניין קצב**").

עוד צוין כי חשיפת המקורות פוגעת בזכותם לפרטיות.

הודגש כי "על המבקשים... מוטל הנטל להצביע על טעם וצורך - **אמיתי, קונקרטי ופרטני** - אשר מצדיק את קבלתם של החומרים המבוקשים, בשים לב לפגיעה באינטרסים מוגנים אחרים. פרט לאמירה עלומה וכללית בסעיף 2 לבקשה, לא הצביעו המבקשים על נחיצותו וחיוניותו הנטענת של החומר המבוקש" (פסקאות 37-38 לתגובת העיתון; ההדגשה היא במקור).

ב"כ העיתון הטעימה כי ההקלטות לא התבקשו על ידי גורמי החקירה ועובדה זו מחזקת את היעדר נחיצותן של ההקלטות להליך המשפטי המתנהל; ובהקשר זה הפנתה ב"כ העיתון לבש"פ 9322/99 **מסארוה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נד(1) 376 (2000).

ב"כ העיתון הוסיפה וטענה כי: "הבקשה... אינה משרתת תכלית כלשהי... ניתן לשער כי גרסתה של גב' דהן מצויה בפני המבקשים, לרבות השוואה בין גרסתה כפי שנמסרה במשטרה לבין גרסתה בבית המשפט" (שם, בפסקה 41).

לסיום, ביקשה ב"כ העיתון לקיים דיון בשאלת מסירת הקלטות, תוך שמיעת כלל הגורמים הרלוונטיים.

10. **בתגובתה מיום 6.9.18** חזרה ב"כ העיתון על התנגדותה העקרונית למסירת התמלילים, וטענה כי "בתגובת המבקשים לא הוצג כל נימוק אחר שיש בו כדי לסתור את הנימוקים שהוצגו כנגד מסירת החומרים, לא כל שכן כאלו המצדיקים את מסירתם" (פסקה 2 לתגובת המשיב 1 לתגובת המבקשים).

11. **בדיון שנערך בפניו ביום 21.10.18** ציינה ב"כ העיתון כי התמלילים אינם ברשות העיתון וכי היא חוזרת על טיעוניה שבכתב ומצטרפת לטיעוניה של עו"ד דרור, בא-כוחו של מר גילת, שיפורטו להלן.

עיקרי טענותיו של מר גילת

12. **בתגובתם מיום 10.6.18** טענו באי-כוחו של מר גילת כי אין להיענות לבקשה.

באי-כוחו הפנו למספר פסקי דין אשר הוזכרו לעיל בטיעוני העיתון ושאליהם כאמור אתייחס להלן בפרק הדן במסגרת הנורמטיבית: **עניין ציטרין, עניין מקור ראשון, ועניין חברת החדשות**.

צוין כי **בעניין מקור ראשון** הורחב החיסיון העיתונאי לא רק על זהות המקור, אלא גם על תוכן המידע מקום שהוא עלול לחשוף מקור; ואילו השאלה ביחס לחיסיון על תוכן המידע במנותק משאלת זהות המקור, הושארה בצריך עיון.

הודגש כי מר גילת הוא דמות עיתונאית ותיקה ומוערכת, אשר כתבותיו ותחקיריו סייעו לעקירת שחיתות וקלקולים, וכי "השיחות שנערכו, ככל שנערכו, נערכו במסגרת תחקיר עיתונאי, בשיחות עם מקור עיתונאי (ולא אדם המתראיין לציטוט) ואין כל מקום לחשוף אותם במסגרת פרשה זו. יתרה מכך, אפשר שבמסגרת אותן שיחות השתתפו גורמים נוספים שאינם מעוניינים ששמם או דבריהם ייחשפו" (פסקה 20 לתגובה).

הוטעם כי "ביחס למסמכים אלה, **קיים אינטרס ציבורי-מערכתי שלא לחשוף אותם. אינטרס זה נוגע בין השאר לנושאים הבאים**: א. עידוד מקורות עיתונאיים להעביר מידע לשם פרסומו וחשיפתו תוך הגנה עליהם ועל

המידע שהועבר. ב. הגנה על יחסי האמון והציפייה הסבירה של מקור המעביר מידע לעיתונאי שזה יוכל להגן על המידע שנמסר ועל זהותו. ג. הגנה על שיטות עבודה ודרכי פעולה של עיתונאים חוקרים" (שם, בפסקה 22; ההדגשה היא במקור).

נטען כי: "מקום שמקור עיתונאי יידע כי אם בעוד מספר שנים יעיד בפרשה שאותה הוא חושף כעד, ניתן יהיה לקבל את השיחות שקיים עם העיתונאי ואלה יהיו ידועים ל'נפגע' מן החשיפה (הנאשם), לדבר עלול להיות אפקט מצנן דרמטי על אופי התקשורת עם עיתונאי" (שם, בפסקה 25); עוד נטען כי: "המשיב 2 יכול להצהיר ברמה גבוהה של ודאות, כי פרשות שהוא ועיתונאים חוקרים אחרים חשפו, לא היו נחשפות אילו מקורות המידע היו יודעים שהשיחות עימם יהיו חשופות לבית המשפט במידה ויוגש כתב אישום" (שם, בפסקה 28).

באי-כוחו של מר גילת הוסיפו כי: "קיימות הגבלות גם מקום שהגוף החוקר מבקש לקבל חומר עיתונאי... ולפיכך, המקרים שבהם רשויות החקירה פונות לקבל חומר עיתונאי הם נדירים ביותר (נוהל 03.300 של האגף לחקירות ולמודיעין במשטרת ישראל). בקשה לקבלת מידע מצדם של נאשמים אינה שונה בהקשר זה, ואף ביחס אליה יש להתייחס בזהירות ובקפדנות על מנת שלא לפגוע בחופש העיתונות שהוא יסוד עיקרי והכרחי של מדינה דמוקרטית" (שם, בפסקה 29; ההדגשה היא במקור).

לסיום, הודגש כי אין להתנגדות קשורה למסמכים עצמם, ככל שקיימים, ולהשלכתם על התיק הספציפי... אלא מדובר בנימוק עקרוני-מערכתי" (שם, בפסקה 31).

13. **בתגובתם מיום 12.9.18** חזרו באי-כוחו של מר גילת על האמור בתגובתם הראשונה דלעיל והתייחסו בתמצית לטענות נוספות שהעלו המבקשים בתשובתם.

נטען כי בענייננו "אין חובה להכריע בשאלת החיסיון שכן מלכתחילה אין למבקשים כל זכות לקבל את החומר המדובר. מאחר ואין מדובר בחומר חקירה, ממילא בית המשפט במסגרת בקשה כאמור שוקל שיקולים שונים - ובענייננו השיקול שקשור בקיום עיתונות חופשית" (מתוך התגובה לתשובת המבקשים, בפסקה 3; ההדגשה היא במקור).

הודגש כי "סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי לא נועד לאפשר לנאשמים לערוך 'חיפוש' אצל עיתונאים. כפי שקבע בית המשפט העליון בבש"פ 296/18 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו): 'סעיף 108 מסמיך את בית המשפט להורות לעד או לאדם אחר להמציא מסמכים המצויים ברשותו. השימוש המקובל בסעיף זה הוא בתחילת המשפט או במהלכו, כאשר עד עולה על הדוכן, בית המשפט יכול להורות לו לחשוף מסמך המצוי ברשותו'" (שם, בפסקה 6; ההדגשה היא במקור). כן צוין כי בענייננו המסמכים אינם מצויים ברשות העדה.

עוד הוטעם כי "להבדיל מחומר חקירה, שלנאשם יש זכות לקבלו אלא אם נחסה, לנאשם אין כל זכות שייעשה שימוש בסעיף 108... להמצאת מסמכים שאינם חלק מחומרי חקירה, וכאשר מדובר בחומר שהוא חלק מהתחקיר העיתונאי אין כל מקום להורות זאת לאור השיקולים המערכתיים כאמור לעיל וזאת בין אם מדובר בחומר חסוי ובין אם לאו" (שם, בפסקה 8; ההדגשה היא במקור).

צוין כי "ההפניה להחלטה בעניין טלי פחימה כלל אינה רלבנטית" (שם, בפסקה 9) וכי "הניסיון של המבקשים לאבחן את ההחלטה בעניין חברת החדשות אינו מחזיק מים" (שם, בפסקה 10).

14. **בדין שנערך בפניי ביום 21.10.18** חזר בא-כוחו של מר גילת, עו"ד דרור, על הטענות שהעלה בתגובותיו בכתב, והדגיש, בין היתר כי: "אם היו אומרים לי שהם יודעים קונקרטיים שיש אצל מר גילת הקלטה, מסמך, מטהר, ששולל את הכל, אז היתה לנו שאלה קשה. הוא [ב"כ המבקשים - מ.ל.] בעצמו אומר שאין לו מושג" (פרוטוקול דיון, בעמ' 1066).

עו"ד דרור הפנה אל השיקולים שמנה כב' השופט א' רובינשטיין **בעניין מקור ראשון**, ביחס לכך שאין להתיר הסרת חיסיון. כמו כן, הוא הפנה לבש"פ 8815/15 **סעד נ' מדינת ישראל** (10.5.2016) ולבש"פ 4194/18 **פלוני נ' מדינת ישראל** (26.6.2018).

עוד ציין עו"ד דרור, כי גם כאשר יושבים מספר לקוחות עם עורך דין, אין ויתור על חיסיון כלפי כולי עלמא אלא בינם לבין עצמם.

תגובתה של גב' בטי דהן

15. **בתגובתה מיום 11.6.18** ציינה גב' דהן כי "בהמשך לבקשה... למתן צו להמצאת מסמכים... הריני להודיע שאין ברשותי את המסמכים המבוקשים".

בתגובתה מיום 3.9.18 הכחישה גב' דהן את הנטען על ידי המבקשים, ו"במיוחד את הטענות שאינני דוברת אמת". כמו כן, ציינה גב' דהן כי התמלילים אינם ברשותה ומעולם לא היו ברשותה, וכי אין באפשרותה להמציא את התמלילים לבית המשפט.

16. **בדין שנערך בפניי ביום 21.10.18** ציינה גב' דהן כי "אני מקבלת את חוות דעתו של עו"ד דרור, את הטענות שהוא השמיע. לי אין עמדה כי אין לי את התמלילים" (פרוטוקול דיון, בעמ' 1067).

עמדת המאשימה

17. **בתגובת ב"כ המאשימה מיום 3.7.18** צוין כי "נראה אם כן כי יש ממש בטענות המשיבים, הן ביחס לפגיעה במוסד החיסיון העיתונאי והן בכך שהנאשמים לא הצביעו על טעם ממשי שמצדיק את בקשתם. בנסיבות האמורות משאירים לשיקול דעת בית המשפט הנכבד".

אולם, בתגובה מיום 12.9.18 הדגיש ב"כ המאשימה כי: "לאור טענותיהם כבדות המשקל של המשיבים בכלל ושל ב"כ משיב 2 בפרט, משתנה נקודת האיזון בין זכותם הנטענת של הנאשמים לקבלת חומר נוסף (ככל שקיים) לבין החיסיון העיתונאי לו טוענים המשיבים"; ולכן ביקש גם ב"כ המאשימה כי ייקבע דיון בבקשה.

18. **בדין שנערך בפניי ביום 21.10.18** הבהיר ב"כ המאשימה כי "אנחנו לא משאירים לשיקול דעת ביהמ"ש, אלא נסכים להצעה של חברי עו"ד זמר שעותר שהחומרים יועברו לביהמ"ש ואלינו ושלאחריהם ביהמ"ש יבחן אם יש רלוונטיות ואם יש פגיעה בחסיון וכו'" (פרוטוקול דיון, בעמ' 1064). עוד ציין ב"כ המאשימה כי גב' דהן היא עדת מדינה בעניינו של נאשם 1, אולם, לעמדת המאשימה, לא יעלה על הדעת כי היא שותפה של המבקשים לסחיטתה.

המסגרת הנורמטיבית

הסמכות הקבועה בסעיף 108 לחסד"פ

19. במסגרת ההליך הפלילי **רשאי** בית המשפט לצוות על המצאת מסמכים הנמצאים ברשותו של עד או של כל אדם אחר, כפי שקובע סעיף 108 לחסד"פ:

"בית המשפט רשאי, לבקשת בעל דין או מיזמת בית המשפט, לצוות על עד שהוזמן או על כל אדם אחר להמציא לבית המשפט במועד שיקבע בהזמנה או בצו, אותם מסמכים הנמצאים ברשותו ושפורטו בהזמנה או בצו".

כאן המקום להוסיף כי, כידוע, על פי **סעיף 74 לחסד"פ**, "**רשאים הנאשם וסנגורו**" לעיין בכל חומר החקירה - למעט בראיות חסויות, כל עוד לא התקבלה עתירה שהוגשה לגילוי הראיות החסויות.

לעומת זאת, בבקשה לפי סעיף 108 לחסד"פ - שכלל אינה מתייחסת לחומר החקירה שבידי המאשימה, אלא למסמכים אשר נמצאים ברשותו של עד או של אדם אחר ושלרוב אינם נמצאים בידי המאשימה - **אין זכות קנויה לנאשם או לסנגורו לעיין במסמכים המבוקשים**, ובית המשפט **רשאי** להיעתר לבקשה או לדחות אותה, לפי שיקול דעתו, בהתאם לנסיבות העניין ולאיוון הראוי בין השיקולים הרלוונטיים, בכל מקרה לגופו, וזאת לאחר שמיעת עמדתו של העד או של האדם שבידו נמצאים המסמכים מושא הבקשה. כפי שהובהר בפסיקה, אמנם "השיקולים הנדרשים לצורך איזון האינטרסים במסלול של סעיף 74 לחסד"פ ובמסלול של סעיף 108 לחסד"פ דומים. עם זאת, לשוני בין שני המסלולים יש נפקויות רבות, ובין היתר, ... שבמסגרת **סעיף 108 נשמע קולה** של המתלוננת או של **צדדים שלישיים המחזיקים ברישומים**..." (מתוך פסקה 45 ד. להחלטתו של כב' השופט י' עמית בבש"פ 8252/13 **מדינת ישראל נ' שיינר** (23.1.2014); כן ראו והשוו: בש"פ 2565/17 **מדינת ישראל נ' פלוני** (11.5.2017); ובש"פ 8815/15 **סעד נ' מדינת ישראל** (10.5.2016)).

התפתחות ההלכה בעניין חסיון מקור עיתונאי

20. כידוע, בפרק ג' לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971 (להלן: "**פקודת הראיות**"), נקבעו מספר **חסינות סטטוטוריות**: חסיון לטובת המדינה, חסיון לטובת הציבור, חסיון מפני הפללה עצמית, חסינות המתייחסים לבעלי מקצוע אחדים - עורך דין, רופא, פסיכולוג, עובד סוציאלי - וחסיון לכהן דת.

21. **לעומת זאת, החיסיון העיתונאי** הוכר והתפתח אך **בהלכה הפסוקה**, כפי שיוטעם להלן.

22. **בעניין ציטרין** נקבע לראשונה חיסיון המתיר לעיתונאי שלא לגלות את מקורות המידע שלו (עמ' 360 להחלטתו של כב' הנשיא מ' שמגר), וזאת כפוף למבחן משולש:

"(א) ראשית, נבחנת הרלוואנטיות של השאלה; (ב) שנית, נבחן אם אכן מדובר בעניין מהותי, כמבואר לעיל; (ג) שלישית, נבחן אם המידע דרוש במקרה הקונקרטי הנמצא בדיון, היינו, אם אין אפשרות להישען על ראיות אחרות בלי לדרוש גילוי של מקורות מידע" (שם, בעמ' 361).

23. **בעניין מקור ראשון** הרחיב בית המשפט העליון את החיסיון שנקבע כאמור **בעניין ציטרין** והחילו גם על מידע שעלול להוביל לחשיפתו של מקור, תוך שהותיר **בצריך עיון את השאלה האם החיסיון העיתונאי חל על כל מידע שמסר מקור לעיתונאי, בלא קשר לחשיפת זהותו של אותו מקור** - היא השאלה המתעוררת בדיון בבקשה דנן:

"דומה, כי צמצום החיסיון העיתונאי לשאלות ישירות שנשאל העיתונאי באשר למקור, כפי שפורשה לעתים הלכת ציטרין, עלול שלא להגשים את התכלית אשר לשמה נקבע. מקום שגילוי מידע עלול להוביל לחשיפתו של המקור, ראוי כי יחול החיסיון... אך עם זאת, איני סבור כי יש להרחיב את היקפו של החיסיון העיתונאי לכל מידע שברשותו של העיתונאי... נוכח השלכותיו של החיסיון העיתונאי, ראוי כי היקפו, כמו גם שאר משמעויותיו, יתפתחו בהתאם לצרכיה הקונקרטיים של ההלכה, עקב בצד אגודל" (פסקאות פ-פא לפסק-דין של כב' השופט א' רובינשטיין).

24. בפועל, **השאלה שהושארה** כאמור בצריך עיון בעניין מקור ראשון, טרם הוכרעה על ידי בית המשפט העליון, אף שהתעוררה באופנים שונים בערכאות הדיוניות.

כך, למשל, בעניין חברת החדשות התקבל ערר על החלטת בית משפט השלום, ובית המשפט המחוזי (כב' השופט ב' שגיא) הורה למשיבה (חברת החדשות) למסור לעוררת (המאשימה) את ההקלטה המלאה של דברי הנאשמת בראיון, אשר חלקים ממנו שודרו לציבור הרחב. כב' השופט שגיא נימק את החלטתו, בין היתר, בכך ש"הנחת המוצא של הנאשמת הייתה, וזו לא הופרכה בשום שלב, כי מרגע הדלקת המצלמה, דבריה יוקלטו ושודרו לקהל הרחב, ולכן, באותו טווח זמנים בו פעלה המצלמה, יש להגדירה כמראיינת ולא כמקור עיתונאי" (עמ' 9 להחלטה; ההדגשה במקור).

על החלטת כב' השופט שגיא הוגשה בקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון, אשר החליט להחזיר את התיק לערכאה הדיונית, לאחר שהתברר כי הערכאה הדיונית לא עיינה בחומר שנטען לחיסיון (רע"פ חברת החדשות). אולם, בפועל, כאמור בתגובתו של מר גילת מיום 10.6.18, בפסקה 9, "לאחר החלטת בית המשפט העליון החליטה המדינה המבקשת לוותר על המצאת המסמכים...".

מקרה נוסף שאליו ניתן להפנות, אף שמדובר בהחלטה שניתנה שלוש שנים לפני מתן פסק הדין בעניין מקור ראשון, הוא עניין קצב, שבו החליט כב' השופט ע' מודריק להתיר לצדדים לעיין בחלקי ראיון, שלא שודרו משיקולי עריכה, של אחת המתלוננות נגד הנאשם; אולם בית המשפט הורה על ביטולו של צו גילוי באשר לתקליטור הגולמי, הכולל, בין היתר, קטעי צילום של חילופי דברים ותגובות בין המתלוננת למראיינים, קודם לראיון, בהפסקות שונות במהלך הראיון ובעקבותיו (להלן: "קטעי הרקע"). כב' השופט מודריק קבע כי במקרה דשם "... קטעי הרקע חוסים ככל הנראה בצלו של חיסיון מקורות עיתונאיים ובוודאי בצילה של הגנת הפרטיות" (עניין קצב, בעמ' 11), וכן "... שספק רב בעיני אם הימנעות מהעברת החומר תגרע אפילו כמלוא הנימה מהגנת הנאשם" (שם, בעמ' 12), ולפיכך: "צו האוסר את גילוי קטעי הרקע ימנע מחד גיסא את הפגיעה באינטרסים מוגני החיסיון ומאידך גיסא לא יגרע כמעט מאומה מיכולתו של הנאשם להתגונן ומיכולתה של התביעה לערוך את מערכותיה במשפט. זו מלאכת האיזון ותוצאתה המתבקשת היא שאין להתיר את גילוי קטעי הרקע" (שם, בעמ' 13).

אימתי ניתן לגלות ראייה חסויה והשיקולים הרלוונטיים

25. **אקדים ואציין**, לשלמות התמונה של המסגרת הנורמטיבית, ראשית, כי על פי סעיף 48 לפקודת הראיות, החיסיון על דברים ומסמכים שהוחלפו בין **עורך דין** לבין לקוחו, חל כל עוד לא "ויתר הלקוח על החיסיון"; ושנית, כי לגבי **כהן דת** נקבע בסעיף 51 לפקודת הראיות שהוא "אינו חייב למסור עדות על דבר שנאמר לו בידיו ואשר גילויו אסור עליו לפי דיני דתו".

מדובר כאן, אפוא, בשני חסיונות סטוטוריים מוחלטים, כפוף לכך שכאמור הלקוח של עורך דין רשאי לוותר על החיסיון.

26. לעומת זאת, דברים שנאמרו לרופא, לפסיכולוג או לעובד סוציאלי, הם חסויים "אלא אם ויתר האדם על החיסיון או שמצא בית המשפט כי הצורך לגלות את הראיה לשם עשיית צדק עדיף מן הענין שיש לא לגלותה" (סעיפים 49, 50 ו-50א לפקודת הראיות).

מדובר, אפוא, בחסיונות יחסיים.

27. בדומה לכך, גם חסיון לטובת המדינה וחסיון לטובת הציבור, לפי סעיפים 44(א) ו-45(ב) לפקודת הראיות, הם חסיונות יחסיים, אשר נסוגים כאשר "הצורך לגלותה [את הראיה - מ.ל.] לשם עשיית צדק עדיף מן הענין שיש לא לגלותה ובהליך פלילי - כי הראיה עשויה להועיל להגנת הנאשם ומידת התועלת שבה להגנה עולה על הענין שיש לא לגלותה, או שהיא חיונית להגנת הנאשם".

יצוין כאן כי הסיפא של סעיפים 44(א) ו-45(ב) לפקודת הראיות, שהודגשה לעיל בקו על ידי, הוספה במסגרת תיקון מס' 17 לפקודת הראיות, התשע"ו-2016 (להלן: "תיקון התשע"ו-2016"; או "התיקון").

28. בטרם אתייחס למצב הנורמטיבי כיום בנוגע לחסיונות לטובת המדינה ולטובת הציבור, לאחר תיקון התשע"ו-2016, אקדים ואציין כי גם לפני התיקון הובהר בפסיקה כי "בבסיס החיסיון עומד האינטרס הציבורי של בטחון הציבור או בטחון המדינה, אך גם אינטרסים חשובים אלה יינגפו בפני הערך של חקר האמת ועקרון העל של אי הרשעת חפים מפשע, מקום בו הראיה החסויה היא מהותית וחיונית להגנתו של הנאשם" [פסקה 18 להחלטה של כב' השופט י' עמית בבש"פ 120/10 פלוני נ' מדינת ישראל (24.2.2010)]; ראו גם והשוו: בש"פ 4857/05 פחימה נ' מדינת ישראל, בפסקה 7 להחלטתה של כב' השופטת א' פרוקצ'יה (15.7.2005); בש"פ 8813/15 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 11 (21.2.2016)].

29. אלא שלאחר תיקון התשע"ו-2016, ביחס לחסיונות לטובת המדינה ולטובת הציבור, אין עוד צורך כי בית המשפט ישתכנע שהראיה החסויה היא חיונית להגנת הנאשם, ודי בכך שבית המשפט יגיע למסקנה כי הראיה עשויה להועיל להגנת הנאשם וכן כי מידת התועלת שבה להגנה עולה על הענין שיש לא לגלותה.

30. למעשה, כפי שהבהיר כב' השופט מ' מזוז בבש"פ 3584/18 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 9 (24.6.2018):

"בפסקה שהוספה [בסיפא של סעיפים 44(א) ו-45(א) לפקודת הראיות במסגרת תיקון התשע"ו-2016 - מ.ל.] נקבע אפוא כי מקום שהראיה החסויה חיונית להגנת הנאשם, אזי הכף נוטה לטובת חשיפת המידע החסוי, ללא איזון עם האינטרס הציבורי המוגן על ידי החיסיון ("הענין שיש לא לגלותה")... לעומת זאת, מקום שהראיה עשויה להועיל להגנת הנאשם, אך אינה בגדר ראיה 'חיונית' להגנתו, יש לערוך איזון בין מידת התועלת להגנת הנאשם לבין עוצמת האינטרס הציבורי המוגן על ידי תעודת החיסיון" [כן ראו ההחלטה של כב' השופט ג' קרא בבש"פ 4033/18 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 6 (6.8.2018), שאף היא ניתנה לאחר תיקון התשע"ו-2016. כמו כן, ראו והשוו ההחלטות הבאות שניתנו לפני תיקון התשע"ו-2016: בש"פ 2489/09 בראודה נ' מדינת ישראל, בפסקאות וז (7.6.2009); ע"פ 4765/98 אבו סעדה נ' מדינת ישראל,

פ"ד נג(1) 832 (1999).

31. **נוסחת האיזון הכללית** שקבע המחוקק באשר לגילוי ראייה חסויה, כשמדובר בחסיון יחסי, היא, אפוא, כי הצורך לגלותה לשם עשיית צדק עדיף מן העניין שיש לא לגלותה.

חשוב מכך, נוסחת יישום האיזון הספציפית שקבע המחוקק במסגרת התיקון, כשמדובר בחסיון לטובת המדינה או לטובת הציבור, **בהליך פלילי, כוללת למעשה שתי חלופות: א. החלופה האחת**, היא ראשית שהראיה **עשויה להועיל להגנת הנאשם**, כתנאי ראשון מבין שני תנאים מצטברים, **ורק אם כן, על בית המשפט לבחון האם מידת התועלת שבה להגנה עולה** על העניין שיש לא לגלותה, כתנאי שני להסרת החסיון - **תוך עריכת איזון** בין מכלול האינטרסים והשיקולים המתנגשים; **ב. והחלופה השניה**, היא שהראיה **חיונית** להגנת הנאשם, דהיינו שיש בה "פוטנציאל מזכה", ובמקרה שכזה **אין כל צורך בעריכת איזון** כאמור ויש להסיר את החסיון.

32. אשר לפירוט השיקולים הרלוונטיים המתנגשים, כפי שציין ד"ר ישגב נקדימון בספרו **חיסיון עיתונאי** (תשע"ג-2013) (להלן: "נקדימון, חיסיון עיתונאי"):

"כאשר מתעוררת שאלה של חיסיון עיתונאי במסגרתו של משפט פלילי - לנוכח דרישת גילוי של נאשם - מתעמתים חופש הביטוי והעיתונות, זכות הציבור לדעת, חופש העיסוק וזכותו של מקור מידע לפרטיות, אל מול האינטרס הציבורי בגילוי האמת העובדתית וזכותו של הנאשם - הנגזרת מהזכויות החוקתיות לכבוד ולחירות שבחוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו - כי יישפט במסגרתו של הליך ראוי והוגן, הנותן לו הזדמנות ראויה להתגונן מפני האישומים המיוחסים לו, להציג ראיות לחפותו ולהשיג על ראיותיה של התביעה" (שם, בעמ' 291).

33. כשמדובר, כבענייננו, בטענה כי חל חסיון עיתונאי, שהוא כאמור חסיון יחסי יציר הפסיקה **וברי שאינו** נוגע לביטחון המדינה, מן הראוי **להקיש**, וזאת אף **מקל וחומר**, מנוסחת יישום האיזון הסטטוטורית הספציפית שנקבעה כאמור בפקודת הראיות, במסגרת התיקון, לעניין **הליך פלילי**, ביחס לחסיון לטובת המדינה (ולטובת הציבור).

במילים אחרות, מן הראוי כי גם לגבי חסיון יחסי שהוא יציר הפסיקה, כדוגמת החסיון על מקור עיתונאי - **וכך, מ"בנו של קל וחומר"**, לעניין החיסיון הנטען על **תוכן המידע** שנמסר לעיתונאי **שאינו** מגלה את מקור המידע, שהיא סוגיה שכזכור הושארה בצריך עיון בפסיקה של בית המשפט העליון - **לצורך גילוי הראיה להגנה** (ולמאשימה), די בכך שבית המשפט **ישתכנע**, לאחר העיון בראיה **לאחר עריכת איזון** בין כל האינטרסים והשיקולים המתנגשים, שהראיה **עשויה להועיל להגנת הנאשם** ו**שמידת התועלת שבה להגנה עולה על** האינטרסים שיש לא לגלותה שבבסיס החיסיון הנטען; וזאת, **אף אם הראיה אינה חיונית להגנת הנאשם**.

מן הכלל אל הפרט

34. במקרה דנן, **ככל שהבקשה מתייחסת למשיבה 3, אין מתעוררת כלל שאלת זהות מקור המידע שנמסר לעיתונאי מר גילת, כיוון שידוע כי מדובר בגב' דהן; ממילא גם אין מדובר במידע שיש בו כדי לגלות את מקור המידע, שכאמור הוא ידוע.**

לפיכך אין לפנינו חיסיון עיתונאי על מקור המידע העיתונאי, שנקבע כאמור בפסיקה, בעניין ציטרין ובעניין מקור ראשון.

35. זאת ועוד, **מבחינה עניינית, תוכן הדברים, באופן כללי, שמסרה גב' דהן למר גילת בשיחות המוקלטות - אשר בא לידי ביטוי בתמלילים - הוא ידוע בעיקרו של דבר.** זאת, כיוון שבעקבות השיחות המוקלטות מסרה גב' דהן את גרסתה במסגרת חקירתה במשטרה, בהודעותיה אשר נכללו בחומר החקירה ואף הוגשו לבית המשפט (נ/1), ולאחר מכן היא מסרה את גרסתה גם בעדותה בבית המשפט, שנשמעה בדלתיים פתוחות.

36. בבואי להכריע בשאלה האם להורות על העברת התמלילים לצדדים, **שקלתי** אפוא את **מכלול האינטרסים והשיקולים הרלוונטיים**, תוך ניסיון למצוא את **האיזון הראוי** ביניהם.

מחד **גיסא**, לקחתי בחשבון את **חופש הביטוי והעיתונות, את זכות הציבור לדעת, את חופש העיסוק ואת זכותו של מקור מידע לפרטיות וכן את האינטרס הציבורי כי חושפי שחיתויות יוכלו לפנות לעיתונאים ולשתף אותם באופן דיסקרטי במידע שברשותם, מבלי לחשוש שפנייתם ודבריהם לעיתונאי יתפרסמו ברבים** ללא הסכמתם.

מאידך **גיסא**, שקלתי את **האינטרס הציבורי בגילוי האמת ואת זכותו של כל נאשם - הנגזרת מזכויותיו החוקתיות לכבוד ולחירות שבחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו - כי יישפט בהליך הוגן, הנותן לו הזדמנות ראויה להתגונן מפני האישומים המיוחסים לו, להציג ראיות לחפותו ולהשיג על ראיות התביעה.**

במיוחד **שקלתי את פוטנציאל התועלת להגנת המבקשים ("הראיה עשויה להועיל להגנת הנאשם", כלשון סעיפים 44(א) ו-45(א) סיפא לפקודת הראיות)**, הטמון בדבריה של המשיבה 3 אשר בתמלילים, **ואת מידת התועלת להגנה, אשר שוכנעתי כי היא עולה על העניין שיש שלא לגלות את הדברים לבאי כוח הצדדים; והכול, כפי שאטעים להלן.**

37. בפועל, עיינתי בתמלילים עצמם, מושא הבקשה.

למעשה, התמלילים נחלקים לחמישה קבצים נפרדים, רובם בני עשרות עמודים כל אחד, והם משתרעים על **מאתיים עמודים** בסה"כ.

תוכן התמלילים מתייחס **לשלושת הנאשמים**, דהיינו **לרבות לשני המבקשים, וזאת במספר שיחות** מוקלטות.

התוכן הוא **בצורה של שאלות ותשובות ולא ניתן להבין את תשובותיה של גב' דהן מבלי לדעת מה הן השאלות שהיא נשאלה - שאלות שנשאלו על ידי מר גילת עצמו או על ידי אחרים שעבדו עמו והשתתפו בשיחות המוקלטות, או שאלות שהועלו על ידי מרואיין אחר שהשתתף אף הוא בשיחות.**

38. **לאחר עיון כללי בתמלילים, הגעתי למסקנה שהתוכן של דברי המשיבה 3, גב' דהן, שכזכור היא עדת מדינה לפחות ביחס לנאשם 1 ועדה מרכזית מטעם התביעה גם ביחס לשני המבקשים, הוא לא רק רלוונטי**

למשפט, בנוגע למיוחס למבקשים באישום הראשון (והעיקרי) בכתב האישום. מדובר בגרסתה הראשונה של גב' דהן ביחס לאישום הראשון, ולכן מדובר בראיה אשר עשויה להועיל להגנת המבקשים ומידת התועלת שבה להגנה עולה על העניין שיש לא לגלותה, גם אם אינה חיונית להגנת המבקשים. זאת, שכן אם יצליח ב"כ המבקשים להצביע על סתירות מהותיות בין הדברים שמסרה גב' דהן בשיחות המוקלטות לבין הדברים שמסרה בעדותה, כי אז אפשר שיהיה בכך כדי להשליך על שאלת מהימנותה וכדי להשפיע על תוצאות הכרעת הדין.

כל זאת, כמובן מבלי להידרש לתוכנם המפורט של התמלילים לגופם, המשתרעים כאמור על מאתיים עמודים, שכן "אין חקר לתבונת סנגור מוכשר, ואין לנחש כיצד היה יכול לנצל את החומר הנמצא לפניו" [מתוך דברי כב' השופט (כתוארו דאז) י' אולשן בע"פ 35/50 מלכה נ' היועץ המשפטי לממשלת ישראל, פ"ד ד 429, 433 (1950)], וכן מבלי לקבוע עמדה בשאלה האם קיימות סתירות מהותיות בין גרסתה של גב' דהן בשיחות המוקלטות לבין תוכן עדותה, אם לאו.

39. **אשר לנוכחים או למשתתפים האחרים בשיחות המוקלטות**, מלבד המשיבה 3, אין לקבל את טענת ב"כ המבקשים כי "כל אחד מהנוכחים בפגישה הזו ויתר מכלל על החיסיון".

אין מקום, אפוא, להתייחס בהחלטה זו לשמות או לזהות של מי שלא היו צד לבקשה וצד לדיון שנערך במעמד הצדדים, ושלא ניתנה להם הזדמנות להגיב על הבקשה.

עם זאת, לבקשת ב"כ המבקשים כי בית המשפט יגלה לצדדים האם השתתפו בשיחת המוקלטות עדי תביעה נוספים, אכן ניתן לומר, באופן כללי, כי לא רק המשיבה 3 נכחה והשתתפה בשיחות המוקלטות עם מר גילת, אלא גם (בנוסף לעוזריו של מר גילת) אדם ששמו נכלל ברשימת עדי התביעה אשר טרם העיד ואשר נזכר יותר מפעם בעדותה של גב' דהן בבית המשפט; למותר לציין כי אדם זה לא היה אחד המשיבים בבקשה ולא היה צד לדיון בבקשה, ולפיכך לפחות בשלב זה לא ייחשף שמו.

עוד ניתן להוסיף כי ברי שב"כ המבקשים יהא רשאי לשאול כל עד תביעה נוסף, במסגרת החקירה הנגדית, האם השתתף בשיחות המוקלטות, ואם כן, האם הוא מסכים להעברת תוכן דבריו בשיחות המוקלטות לצדדים; ובהיעדר הסכמה מצד העד, יהא רשאי ב"כ המבקשים לבקש מבית המשפט להורות על העברת תוכן דבריו של העד (וזהות שמו, אם יסרב לאשר שהשתתף בשיחות המוקלטות) לידיעת הצדדים - בדומה לבקשה בעניינה של המשיבה 3.

40. נוסף על כך, כאמור, כדי להבין את תשובותיה של גב' דהן לשאלות שנשאלה, אין מנוס מלגלות לב"כ הצדדים גם את השאלות שהיא נשאלה, מבלי לגלות את זהות השואל, מלבד מר גילת שזהותו ידועה ושהיה צד לבקשה ולדיון.

41. גם בהנחה שחל חסיון (יחסי) על תוכן התמלילים, מקובלים עליי, **ככלל**, דבריו של ד"ר נקדימון כי "...אם בא בית המשפט למסקנה כי ראוי להסיר את החיסיון, עליו לוודא כי הגילוי שיידרש מעיתונאי יהא **המצומצם ביותר האפשרי**... ראוי כי זהות מקורות ותוכן מידע שאינם צריכים לעניינו של הנאשם במשמעות המתוארת ייוותרו מחוץ לצו הגילוי" (נקדימון, חיסיון עיתונאי, בעמ' 295).

42. **במקרה דנא, הגעתי למסקנה כי האיזון הראוי בין מכלול השיקולים והאינטרסים הרלוונטיים דלעיל, מוביל לכך שיש לקבל את הבקשה בעיקרה, במובן זה שתוכן הדברים שמסרה המשיבה 3, גב' דהן,**

בשיחות המוקלטות, מושא התמלילים, בתשובותיה לשאלות שנשאלה בשיחות, לרבות השאלות שהיא נשאלה - כדי שכאמור ניתן יהיה להבין את תשובותיה, על פי הקשר הדברים - **יועבר לבאי-כוח הצדדים**, דהיינו הן לב"כ המבקשים והן לב"כ המאשימה, **כפוף לכך** שב"כ המאשימה וב"כ המבקשים יתחייבו מראש שלא לפרסם או להעביר למאן דהוא אחר (לרבות למבקשים-הנאשמים) את התמלילים או את תוכנם, כדי שהדברים לא יתפרסמו ברבים שלא לצורך תוך פגיעה באינטרסים הציבוריים שביסוד החיסיון העיתונאי.

יש מקום להשחיר, אפוא, על גבי התמלילים, את שמות המשתתפים האחרים בשיחות המוקלטות, מלבד גב' דהן ומר גילת - כאמור מפני שהמשתתפים האחרים בשיחות לא היו צד לדיון שנערך בפניי ולא נשמעה עמדתם וכן מפני צנעת הפרט שלהם.

לשון אחרת, **כפועל יוצא מהאיזון דלעיל**, התמלילים המושחרים יועברו לב"כ המבקשים, עו"ד יובל זמר, ולב"כ המאשימה, עו"ד ניר ביטון, ולא יהיו גלויים לציבור הרחב ואף לא למבקשים עצמם.

סוף דבר

43. סוף דבר, **הבקשה מתקבלת בעיקרה כמפורט לעיל וכפוף לאמור בפסקה 42 דלעיל.**

44. כדי לאפשר למשיבים להשיג על ההחלטה, **יעוכב מועד ביצוע ההחלטה למשך 45 ימים.**

אם לא יוחלט אחרת על ידי בית המשפט העליון תוך 45 ימים מהיום, יימסר העותק המושחר כאמור של התמלילים לב"כ הנאשם ולב"כ המאשימה, כפוף ולאחר מתן התחייבותם שלא לפרסם או להעביר את הדברים כמצוין לעיל בפסקה 42; בפועל, יתוסף לעותק המושחר של התמלילים מספור של השורות, בכל אחד מהעמודים, כדי שב"כ הצדדים יוכלו להפנות בטיעוניהם לשורות ולעמודים הרלוונטיים בתמלילים, מבלי לצטט או לפרט את הדברים, ככל שהדיון יהא בדלתיים פתוחות; וכך יוכל גם בית המשפט בבוא הזמן, אם ימצא לנכון, להפנות לדברים בפסק-הדין הגלוי - מבלי לפרט את תוכן הדברים; והכול, על מנת שתוכן התמלילים לא יפורסם ברבים, שלא לצורך, כפועל יוצא מהאיזון בין האינטרסים והשיקולים הרלוונטיים כמפורט לעיל.

45. **המזכירות תעביר החלטה זו בפקס' לבאי כוח הצדדים, לרבות לבאי כוח המשיבים הנוספים וביניהם גם לבאי כוחם של העיתון ושל מר גילת, ותוודא קבלתם.**

ניתנה היום, כ"ד כסלו תשע"ט, 02 דצמבר 2018, בהעדר הצדדים.